

N:o 90.

Af herr **S. Nilsson** i *Efveröd*, om tillägg till kongl. förordn. om fattigvården den 9 juni 1871.

Förlidet år väckte jag motion i Riksdagens Andra Kammare n:o 135, om förändring i kongl. förordn. om fattigvården i riket den 9 juni 1871 i syfte att göra föräldrar till oäkta barn likställda inför lagen med föräldrar till äkta barn i fråga om skyldigheten att försörja sina barn och visade uti en bilaga till motionen genom ett högsta domstolens utslag, att ifrågavarande förordning i berörda afseende gör undantag. Då jag nu förnyar denna motion, hänvisar jag till de skäl, som förlidet år i sak anfördes till förmån för den samma.

De skäl, som anfördes emot sjelfva saken, synas mig icke hafva varit af den framstående vikt, att något synnerligt afseende derå bör kunna fästas, och är saken från det allmänna rättsmedvetandets synpunkt riktig, som jag påstår att den är, då måste de små skäl, som kunna uppställas emot, falla. Så till exempel har man anført, att värjemålseden mindre skulle aktas af dem, som i slika fall blifva ålagda sådan ed, om mitt förslag antoges. Om så skulle blifva fallet, torde hela vår lag om värjemålsed hvilat på orättvisa grunder, ty nog kan man uppställa många fall i närvarande stund, der den, som ålägges värjemålsed, om han tager hänsyn till sina egna fördelar eller intressen, skall hafva mycket större skäl att göra sig till menedare, än i sådana fall, hvarom här nu är fråga. Men bortsedt från allt detta, tror jag icke att vårt folk är så moraliskt ruttet eller förderfvadt, att eden för det har en så ringa betydelse som man påstått.

Att befria den, som icke erkänt faderskapet, men af bindande skäl blifvit dömd att utgifva uppfostringsbidrag, från det ansvar, som

man i lagen ålagt fader till äkta barn, af det skäl, att faderskapet icke är och icke kan till fullo konstateras, skall säkerligen göra ett betänkligt ingrepp i de grundsatser, som hittills varit uppställda i fråga om rätt och orätt i vår lagstiftning. En person — af lättsinne eller af andra orsaker — plägar umgänge med en kvinna vid sådan tid och på sådant sätt, att han kan vara fader till ett barn. Han kan sjelf vara öfvertygad och af andra öfverbevisad om att vara fadren, men han behöfver blott neka för att förskaffa sig en dom från rätten, som han på förhand vet blir fällande, men som han äfven vet gör honom fri från det fruktade husbondeväldet af fattigvårdsstyrelsen. Han får en sådan dom och går derföre fri från det ansvar, som den äkta mannen icke kan undandraga sig. Att den lättsinnige och osedlige mannen skall finna kryphål i vår lag för att undandraga sig pligter, som nu åligga den sedlige medborgaren, är uppenbart och kan ej annat än kränka den allmänna rättskänslan, som derföre måste resa sig emot en sådan lag.

Att upprätta ett fullständigt förslag till ändring af nu gällande bestämmelser, tilltror jag mig ej. Lagutskottet förfogar öfver bättre krafter härtill, och om äfven dessa krafter ej skulle vara tillräckliga, finnes det ju den utvägen att hos Kongl. Maj:t begära ett sådant förslag. Att frågan är af stor vikt, icke allenast i rättsligt, utan äfven i socialt afseende, framgår af den ökade tunga, fattigvården år efter år får vidkännas af oäkta barn och deras mödrar. Jag vågar derföre föreslå det tillägg till kongl. förordn. den 9 juni 1871,

att en hvar, som i följd af allt erkännande eller på grund af domstols laga kraftvunna utslag som fader förpligtats att utgifva bidrag till oäkta barns uppfostran, skall underkastas samma skyldigheter gent emot fattigvårdssamhället, som åligga föräldrar till äkta barn.

Och torde lagutskottet föreslå de förändringar i ofvannämnda förordning, som kunna blifva en följd af detta förslags antagande.

Stockholm den 25 januari 1887.

Sven Nilsson.